

- זו כניסה ישראלי. ויצאו ילוּדיָה
- בגולות. ענוֹשׁ יעַנְשׁ - זה סמאל.
- כאשר ישית עליו בעל האשה -
זה הקדוש ברוך הוא.

ווסף, משלו נתנו לו. הפה שלא
נשך לערבה - (בראשית מא) ועל פיך
ישך כל עמי. וסוד הדבר, ממניו
נוזן כל העולים, וממניו פורחות
הנשימות לפל.

הצואר שלא הרפין לערבה -
וישם רבד הזהב על צווארו. וסוד
הדבר, שיש דרגות שחן למלחה
מןנו, וכולם משפיעים לו שפע
טוב מהעתיק הקדושים.

וזה סוד של זה"ב, שהוא ארבע
עשרה של כל אחת ואחת מאותן.
שבע דרגות, כלול מרחמים וידין.
זהו סוד שאמרו בעלי המשנה,
ספרה שהיא גבורה למלחה
מעשרים אמה - פסולה. משום
של אחד ואחד כלול מרחמים
VIDIN, ואמ היא למטה מעשרים -
פסולה, משום שאינה כלולה
מרחים וידין.

הנוף שלא הרפין לערבה - (שם)
וילבש אותו בגדיSSH. הינו סוד
שלו"ו של השם הקדוש. הרגלים
שלא הילכו לדבר ערבה - וירפכ
אתו במרבקת המשנה. משום
שיש קרכבה עלונה ומרכבה
מחטונה, ו يوسف זכה לשפיחן.
משום ששמר על הבירית הקדוש.
שבת, ש' בת. בזמנ שיתחברו
שלשת האבות עם המלכות,
שהיא ב"ת, תקרא שבת.

ויטע אשל בבאר שבע. הקוץין
ש��צץ אדם הראשון, מקנו
אבריהם, והוא באר שבע, שהיה
המלכות. זה אש"ל, צבעי
מדות, שהם חגת "אדם" שחר
לבן, המשיך להם, בסוד (בראשית כט)
שלשה עדרי צאן
רבעצים עליה.

בנסת ישראל ויצאו ילוּדיָה בגלות. ענוֹשׁ יעַנְשׁ,
דא סמא"ל. כאמור ישית עליו בעל האשה,
דא קודשא בריך הוא.

ווסף, מדיליה יhabו ליה. פומא דלא נשק
לערבה, (בראשית מא ט) ועל פיך ישך כל
עמי. ורزا דמלה, מגיה אתון כל עלמא, ומגיה
פרחין נשמתין לכזלא.

הצואר שלא הרפין לערבה, (שם מא מט) ויחסם
רבד הזהב על צווארו. ורزا דמלה,
ישית דרגין דאיון לעילא מגיה, וכוילחו נגידין
לייה נגידו טבא מעתקא קדישא.

ורא הוא רزا דזה"ב דאיו ארביבר דכל חדא
וחדא, מאינון שבעה דרגין, כלילא
מרחמי ודינא. ורא הוא רزا, דאמרו מארי
מתניתין, סופה שהיא גבורה למלחה מעשרים
אמה פסולה. בגין דכל חדא וחדא, כלילא
מרחמי ודינא, ואם היא לתפה מעשרה
פסולה, בגין (דף עד ע"א) דלאו איה כלילא
מרחמי ודינא.

הנוף שלא הרפין לערבה, (שם טט) וילבש אותו
בגדיSSH. הינו רزا דו"ו דשמא
קדישא. הרגלים שלא הילכו לדבר ערבה, (שם
פסוק מא) וירכוב אותו במרבקת המשנה. בגין דאית
רתיכא עילאה, ורתיכא תפאה, ויסף זכי
לתרוייהו, בגין דנטר ברית קיימת קדישא.
שבת, ש' בת. בזמנ שיתחברו שלשה אבות
עם המלכות, שהוא ב"ת, תקרא שבת.

ויטע אשל בבאר שבע (שם כא לג), הקוץין שקדצץ
אדם הראשון, מקנו אבריהם, והוא באר
שבע, שהוא המלכות. ד"א אש"ל, גווני
מדות, שהם חגת "אדם" שחר
המשיך להם, בסוד (שם כת ב) שלשה עדרי
צאן רובאים עליה.